

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 489. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640707056/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

AKBAR. Mit Hus er tomt og mine Haver øde.

MURABITEN. Gud er stor! — og den, din Tunge priser — —

AKBAR. Hendes Legeme er blegt som Maanen, og hendes Sjæl — — —

MURABITEN. Gud er stor! — Tal!

AKBAR. Jeg har dræbt hende.

MURABITEN. Allahs Visdom er som Stjernerne, der skinner i Natten, og hans Naade som Skyens Regn!

AKBAR. Min Tunges Ord og min Tales Lyd dræbte hende — langsomt — som Sandet suger en Kilde. Min Sjæl dræbte hendes. Jeg, Shakalen fra den øde Ørken, dræbte Luftens silkevingede Hejre.

Hendes Tale var som Solens Glans over de fjerne Bjærges hvide Sne, og hendes Haand let og blød som Fiodens Vande over Bundens Græs. Og hun var min som Solen er Dagens, og mit Hjærte var hendes.

Og naar Aftenen kom, og Duerne kurrede omkring os, og Kameldriverne raabte i fjerne Gader, sad hun hos mig og fortalte om Frankernes Byer og Lande langt borte. Og naar hun tav, saa hun paa mig. Og jeg kyssede hende og hængte Perler om hendes Hals. Men hendes Sjæl var borte i de Lande, hun talte om. Og hendes Øjne spurgte, om jeg ikke længtes som hun. Da var min Mund lukket og min Pande mørk, og min Arm laa fast om hendes Liv —

— til en Nat det sorte Mørke spejlede sig i Springvandets Kumme og Himlens Stjerner stod tæt som gyldent Sand, da løstes min Tunge og talte Ord kolde som Dyndets Kryb og stikkende som Slangens Øje. Og hun lænede sit Hoved mod min Skulder og tav, og stille fulgte hun mig Dag og Nat, og fra hendes Læber lød Kærlighedens Ord. Men bag Mundens Smil græd de blege Drømme, og hendes Kind blev hvid som Kalk, og en